

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาสากล ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศ เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันรวมถึงการประกอบอาชีพ ประกอบกับในยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร และเทคโนโลยีที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งความจำเป็นในการใช้ภาษาดังกล่าว สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ในเอกสารสาระและมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในเรื่อง วิสัยทัศน์การเรียนรู้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้น ประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร ในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรม ไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนทุกช่วงชั้น โดยสถานศึกษาจัดทำเป็น สาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่ได้เรียนภาษาเพื่อ ความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร กับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ การที่ ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา (กรมวิชาการ. 2551 : 30)

การจัดการเรียนรู้อาษาภาษาอังกฤษประกอบด้วยทักษะทางภาษา 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งทั้ง 4 ทักษะนี้มีความสำคัญเท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ ทักษะการฟัง ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญมากในการสื่อสาร เราควรฟังให้เข้าใจก่อนจึงจะสามารถพูดได้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้ ทักษะการพูด จุดมุ่งหมายของการพูด คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการพูดอย่าง ถูกต้องและคล่องแคล่ว การจัดการเรียนรู้อาษาภาษาอังกฤษในเบื้องต้นนั้นจะมุ่งเน้นความ ถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ในเรื่องของเสียงคำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และรูปแบบของประโยค (Patterns) ทักษะการอ่าน การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ การอ่าน ออกเสียง (Reading aloud) และการอ่านในใจ (Silent reading) การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

2

ฝึกความถูกต้อง และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียง ส่วนการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ ด้วยเทคนิควิธีการ โดยเฉพาะ ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่านให้แก่ผู้เรียนอย่างไร เพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จ และสุดท้ายทักษะการเขียน นับเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการฟังและการอ่านนักเรียนเป็นฝ่ายรับสารจึงเป็นเพียงแค่การตีความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกโดยอาศัยท่าทาง แต่ในการเขียนนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุกๆ เรื่อง จึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้ การเขียนหมายถึงทักษะการใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการและประสบการณ์ต่างๆ เป็นการสื่อสารโดยใช้ตัวอักษรออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่างๆ กันเพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน (กรมวิชาการ, 2551 : 30)

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จากการรายงานผลการสอบวัดคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (O-NET หรือ Ordinary National Educational Test) ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2553 เพื่อคุณผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของนักเรียนในสังกัดทั่วประเทศ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 22.54 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 23.98 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2553 : ออนไลน์) ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ และในปีการศึกษา 2553 คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ O-NET ของโรงเรียนสามโก้วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จังหวัดอ่างทองซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยปฏิบัติการสอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนการประเมินผลเฉลี่ย 12.17 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนการประเมินผลเฉลี่ย 13.43 ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาก ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องหาวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการจัดการจัดการเรียนรู้อันมีความหลากหลายตอบสนองต่อความสนใจและความสามารถของผู้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ พัฒนาทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เพิ่มสูงขึ้น

ในส่วนของการคิดสร้างสรรค์ทางภาษา อาจกล่าวได้ว่าภาษาเป็นส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์ เนื่องจากภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นจากจินตนาการและการสร้างสรรค์ขึ้นสูง ดังนั้นภาษาเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ เราจึงควรให้ความสำคัญในความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาควรที่จะส่งเสริม โดยการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา³

ให้เกิดแก่ผู้เรียนให้ได้มากที่สุด การมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเป็นความสามารถของบุคคลในการได้เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้วสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระลึกลึกลงถึงสิ่งที่สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้เห็นออกมาให้ได้มากที่สุดและสามารถรวบรวมสิ่งที่สัมพันธ์นั้นเข้าเป็นสิ่งใหม่ที่มีความหมายทางภาษา อาจเป็น คำ วลี ประโยคข้อความหรือเรื่องราวที่มีความแปลกใหม่ ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมักมีความสามารถในการคิดหลายแง่ หลายมุมทำให้ได้คำตอบหลายทาง (ชุติมา วงษ์พระลับ. 2549 : 33 ; อ้างอิงจาก ชีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. 2538. การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ในประเทศไทย.)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำความคิดสร้างสรรค์ทางภาษามาทำการศึกษาเนื่องจากการศึกษาในระบบในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนได้คิดในหลายๆด้าน เช่น การคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ การคิดแบบอภิปัญญา การคิดแก้ปัญหา การคิดตัดสินใจ การคิดแบบญาณปัญญา การคิดในด้านดี การคิดเชิงวิทยาศาสตร์ และที่สำคัญคือการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการคิดเหล่านี้ล้วนเป็นความคิดขั้นสูงที่ใช้ในการฝึกฝนความคิดของผู้เรียน และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้นำการคิดสร้างสรรค์ในส่วนองความคิดสร้างสรรค์ทางภาษามาทำการศึกษาเพื่อให้เหมาะสมกับรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของผู้เรียนให้เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ในการจัดการเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ได้มากที่สุด จัดกิจกรรมที่หลากหลายทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา กิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาขึ้น และกิจกรรมการฝึกให้ผู้เรียนรู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตัวเองควบคู่กันไป อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner independent) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และการศึกษาต่อ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญในการปฏิรูปการเรียนรู้ (กรมวิชาการ. 2544 : 2) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีลักษณะเป็นการซึมซับภาษาเพราะผู้เรียนอยู่ในสภาพเดียวกับเด็กที่เรียนภาษาแม่ ซึ่งจะพัฒนาเข้าสู่ภาษาหลักในที่สุด เพราะความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารกับคนรอบข้าง การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อสื่อความหมายมีผู้เรียนและกิจกรรมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการรู้ครูทำหน้าที่ให้คำอธิบาย เป็นผู้จัดกิจกรรมและแสดงวิธีทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อให้ผู้เรียนฝึกภาษาในกลุ่มของตนเอง (บัญญัติ อึ้งสกุล. 2549 : 59-60)

ในปัจจุบันนี้มีผู้ทำการวิจัยในเรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้วิจัยศึกษาและสนใจในแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) มาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เนื่องมาจากแนวคิดพหุปัญญาให้ความสำคัญในความสามารถของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

4

ผู้เรียน และวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย และเน้นการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายรูปแบบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การ์ดเนอร์เชื่อว่าถ้าผู้เรียนได้เรียนตามแนวที่ตนเองถนัด หรือมีความสามารถในเรื่องนั้นๆ พวกเขาจะเรียนรู้ในเรื่องดังกล่าวได้ดี (ทวิศักดิ์ สิริวัฒน์ เรขา. 2549 : ออนไลน์) ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีพหุปัญญามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยจัดให้มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ควบคู่ไปด้วย เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และนำความรู้ไปใช้ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา กับที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา กับที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาหาแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งในเรื่องของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาซึ่งมีความสำคัญในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติดังนี้

เชิงทฤษฎีผลการวิจัยช่วยให้ได้ความรู้ใหม่ในสาขาการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา ว่าการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเพิ่มสูงขึ้น

เชิงปฏิบัติเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่จะนำไปปรับปรุงพัฒนาในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษามากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ขอบเขตของการวิจัย

หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of analysis)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสามโก้วิทยาคม อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสามโก้วิทยาคม อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 109 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสามโก้วิทยาคม อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 จำนวน 2 ห้องเรียนรวมทั้งสิ้น 74 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) มีหน่วยการสุ่มเป็นห้อง โดยการจับฉลาก 2 ห้องเรียนจาก 3 ห้องเรียน ซึ่งเป็นห้องเรียน ตามสภาพจริงโดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา จำนวน 36 คน 1 ห้องเรียน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 38 คน 1 ห้องเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่การจัดการเรียนรู้ซึ่งมี 2 วิธี คือ

1. การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา
2. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
2. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

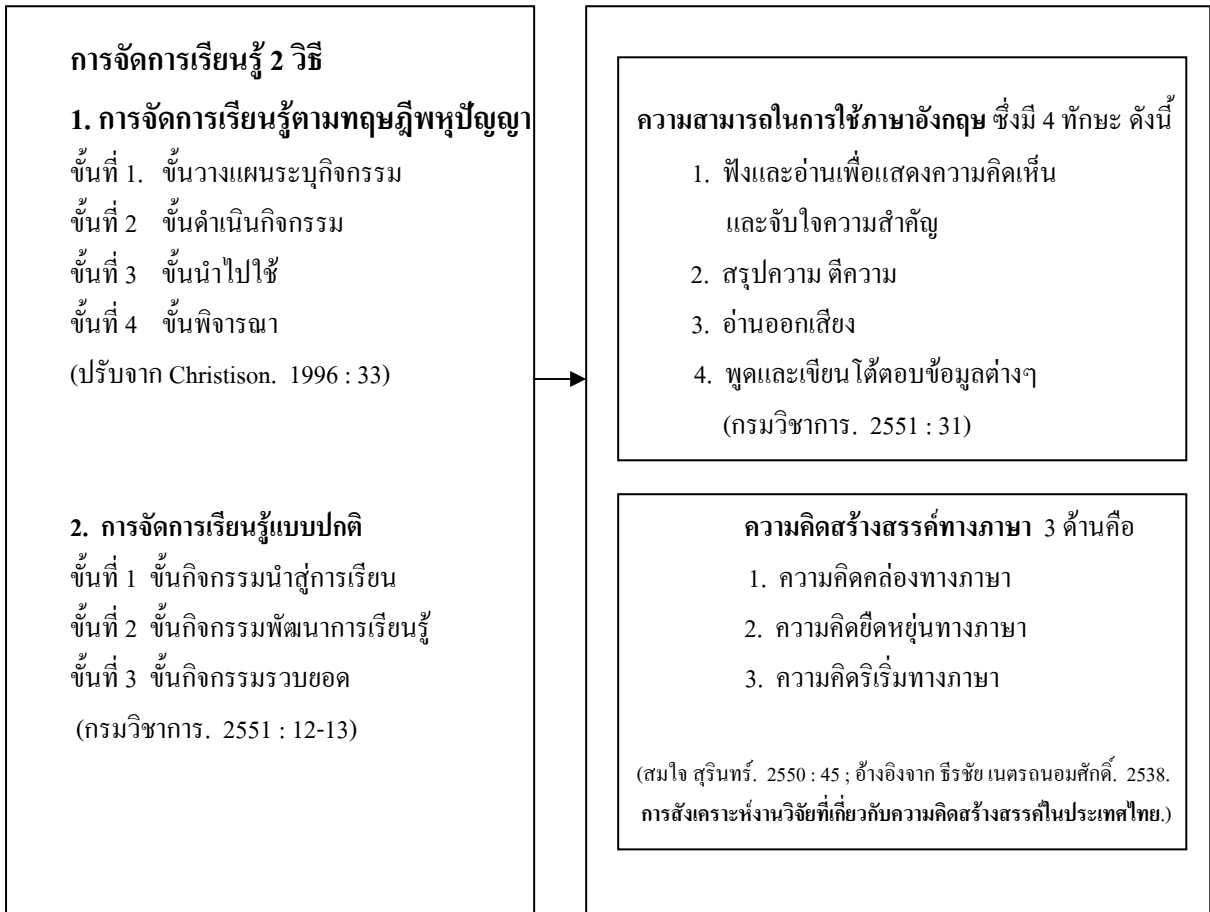
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาทดลองเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ว่าการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาส่งผลให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา แตกต่างกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติหรือไม่ ซึ่งสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังภาพประกอบ 1

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

นียมศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple intelligences-based activities)

หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยยึดความสามารถที่หลากหลายของผู้เรียนซึ่งเชื่อว่ามีแตกต่างกัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย เพื่อตอบสนองความสามารถที่แตกต่างและหลากหลายของผู้เรียนแต่ละคนให้สามารถพัฒนาการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ดียิ่งขึ้น โดยใช้พื้นฐานของทฤษฎีพหุปัญญาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ การทำงานเป็นกลุ่ม และเป็นคู่ (ด้านมนุษยสัมพันธ์) การเขียนบันทึกส่วนตัว และแบบฝึกที่ต้องทำความเข้าใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง (ด้านเข้าใจตนเอง) การฟังและร้องเพลง (ด้านดนตรี) การเรียนรู้เรื่องไวยากรณ์และรูปประโยค การอ่านทั้งอ่านออกเสียงและอ่านเอาความ (ด้านภาษา) การไขปริศนา (ด้านตรรกะ) การเรียนรู้เรื่องธรรมชาติ (ด้านธรรมชาติ) และการแสดงละครสั้น (Skit) (ด้านภาษาด้านดนตรี ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านตรรกะ ด้านการเคลื่อนไหว ด้านเข้าใจตนเอง และด้านมนุษยสัมพันธ์) โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้น คือ ขั้นวางแผนระบุกิจกรรม ขั้นดำเนินกิจกรรม ขั้นนำไปใช้ และขั้นพิจารณา

2. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังและอ่านจาก

สื่อประเภทต่างๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นจับใจความสำคัญ สรุปความตีความ และสามารถอ่านออกเสียงข้อความที่เป็นทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง สามารถพูดและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องราวต่างๆ ใกล้เคียงตัว รวมทั้งพูดและเขียนในสถานการณ์ต่างๆ ได้ โดยวัดได้จากคะแนน จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา (Creative thinking in language) หมายถึง ความ

สามารถของบุคคลที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด โดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสะท้อนความคิดออกมาเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และหลากหลาย อาจเป็น คำ วลี หรือประโยค ตลอดจนการตอบคำถามได้อย่างหลากหลาย หลากแง่มุม และกว้างไกล ซึ่งความคิดสร้างสรรค์ทางภาษานี้ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ ความคิดคล่องทางภาษา ความคิดยืดหยุ่นทางภาษา และความคิดริเริ่มทางภาษา

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะใช้แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดจากทักษะการเขียน

4. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหา

วิชาตามมาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามเป้าหมายที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด โดยการจัดการเรียนรู้เชิง

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มาตรฐานนี้จะใช้หลักการของแบ็คเวิร์ดดีไซน์ (Backward design) ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้มี 3 ชั้น คือ ชั้นกิจกรรมนำสู่การเรียนรู้ ชั้นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และชั้นกิจกรรมรวบยอด

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 15-16 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (โรงเรียนสามโก้วิทยาคม อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5)

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา และที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน
2. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา และที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ซึ่งผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสถานศึกษาของตน
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง โดยนำการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาไปใช้ และนำไปปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนรู้ให้ดีขึ้น
3. ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเพิ่มสูงขึ้น